

Теодоси спираше, отваряше златната кутийка, която държеше в ръце погледнаше праха който беше в нея, мажеше свеждаше чело до него, натриваше слъзите си, и отново тръгваше.

След него водеха за водата три прекрасни бели жребци с златообшити седла и копринени покривала обшити с рубини. Това бе станало обичай, от както веднъж по времето на Домициан ^{и един} непознат селянин ~~от~~ се спуснал, хванал коня ^{на} за василевса за водата и казал: той е мой!

После се доказало, че конят бил наистина откраднат и продаден в императорските конюшни. И бил предаден на собственика му. За да не се случи пак василевсът да се върне пеп в двореца си, станало обичай винаги в тържествените шествия след него да водят ездитни коне.

Когато Теодоси спря пред фригнеца и в отговор на зова: "Спомни си за смъртта" отвори златната кутийка, която съдържах ~~кисели~~ прах - символ на човешката съета и края на всичко земно. ~~Този прах~~ ^{Този прах} ~~беше~~ ^{беше} ~~обладан~~ ^{обладан} от изблик на внезапен възторг и благоговение. Фригна в стрелническата си торба, извади една прекрасна фригиска нобелка, несравнима по цвят и големина, бързо приближи до императора, коленичи и му я поднесе като дар от далечното си родно място.

Теодоси пре дара, подаде го на един притежател се domestic, попълна дъво награда богато сираника и продължи смирено своя път към църквата.

Тълпите гъсто зашумяха, зашумяха подир стройната, смирена осанка.

- Какви големи ^{силни} очи! Какви къдрави коси!

- Колко е ~~благороден~~ ^{хубав} хубав! Прилича на майка си...

- Как чинно пристъпва и гледа. Дал ли е фригнеца двесте таланта!

- Колко е добър!

- Той е най-честливият човек на света... Петте му сестри останаха стари девички (ако за да се грижат за ^{напълнолетния си} брат).

- Той има най-хубавата столица на света, най-богатата държава, най-красивата жена и най-верния приятел...

- Но няма мъжки наследник... - възрази някой.

- Тъкмо по-добре. Единичката му дъщеря стодиха двегодишна за петте дивния наследник на Западен Рим. Така ще се обединят Източен и Западен Рим отново в една ~~една~~ империя, под един скиптер. Младата Евдоксия е дори по-хубава от майка си. А прекрасният Валентиниан я обожава. Те са толкова честливи. Сега прекарват първите месеци от брака си в Тесалоника... И толкова са още млади. Дом Евдоксия стана на петнадесет години и ги ожениха. Теодоси няма вече какво повече да желае...

- Не е хубаво човек да показва на идещото си - полушна пак